Ο εξορθολογισμός των ζωών μας από τα αφεντικά

και η δική μας απάντηση

Ας είμαστε ειλικρινείς, η καπιταλιστική κρίση δεν αφήνει περιθώρια στο κράτος να διατηρήσει το συναινετικό μοντέλο, τις κοινωνικές δηλαδή παροχές, με τις οποίες εξημέρωσε την εργατική τάξη στα ταραγμένα χρόνια της μεταπολίτευσης. Στο όνομα της εθνικής σωτηρίας, της ανάπτυξης και της εξόδου απ' την κρίση, κράτος και κεφάλαιο συνεχίζουν την επέλαση τους καταπατώντας τους δικούς τους νόμους, εις βάρος του κόσμου της εργασίας ,πιέζοντας όλο και περισσότερο τον μέχρι πρότινος 'στυλοβάτη' της, την μεσαία τάξη. Η διαδικασία αναδιάρθρωσης του καπιταλισμού συνεπάγεται με την διάλυση των εργασιακών σχέσεων, την ανεργία, τους μισθούς πείνας και μια διάχυτη κρατική τρομοκρατία. Επιστρατεύσεις απεργιών, διώξεις αγωνιστών, εκκενώσεις καταλήψεων και ένα συνεχή έλεγχο σε καθημερινή βάση που φτάνει μέχρι και τον θάνατο/δολοφονία ανθρώπων για ένα εισιτήριο (Θανάσης Καναούτης). Όσοι αγώνες διεξάγονται καταλήγουν σε αδιέξοδο από την καταστολή του κράτους αλλά κυρίως από την απομόνωση τους και τις μεθοδεύσεις των συνδικαλιστικών ηγεμονιών. Και μάλιστα, για λόγους που δεν χωράει να αναλύσουμε εδώ, οι «δημοκρατικές» δυνάμεις της χώρας αποφάσισαν να «εξαρθρώσουν» το μακρύ χέρι του κράτους, την Χρυσή Αυγή, με αφορμή υποτίθεται την δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα από μέλος της φασιστικής οργάνωσης. Και ξαφνικά τα ΜΜΕ και η αστική δικαιοσύνη ανακάλυψαν ότι η Χ.Α. είναι εγκληματική οργάνωση (το ότι είναι νεοναζί δεν τους πολυενδιαφέρει), ενώ τόσο καιρό προμοτάραν την «πλούσια» δράση της (δολοφονία Σαχτζάτ Λουκμάν στα Πετράλωνα, επιθέσεις σε μετανάστες, μπίζνες μαζί με την αστυνομία κλπ).

Στην εκπαίδευση αποτυπώνεται μια παρόμοια κατάσταση, το ίδιο απελπιστική. Εκατοντάδες καθηγητές και διοικητικοί υπάλληλοι απολύονται, ειδικότητες συγχωνεύονται, σχολεία κλείνουν, ενώ άλλα αδυνατούν να λειτουργήσουν. Ο εξορθολογισμός του λυκείου, σημαίνει την μετατροπή του σε εξεταστικό κέντρο, ακόμα πιο εντατικού και ανταγωνιστικού αποκλείοντας πρακτικά τους πιο αδύναμους οικονομικά και οδηγώντας τους στην μεταγυμνασιακή δουλεία με το προσωπείο της κατάρτισης. Τον Μάιο, η απεργία των καθηγητών, πριν τις πανελλήνιες, έπεσε στο κενό παρά την θεωρητικά τουλάχιστον μεγάλη διάθεση για συμμετοχή από την μεριά της βάσης. Οι υποσχέσεις για συνέχιση των Σεπτέμβριο δεν αποδείχτηκαν αληθινές και άλλη μια προσπάθεια για συνέχιση της απεργίας, το μόνο που άφησε είναι ορισμένες καταλήψεις σχολείων με τους μαθητές να δέχονται απειλές, φυσικές και ποινικές διώξεις (με τρανταχτό παράδειγμά την Λαμία, όπου τρείς μαθητές καταδηκάστηκαν σε μέρες φυλάκισης) από αστυνομία, διευθυντές, καθηγητές και φυσικά γονείς.

Η ΕΛ.ΠΑ.Π. είναι μια συλλογικότητα που γεννήθηκε το 2011 στο Πάντειο. Δεν είμαστε παράταξη και δεν έχουμε σχέση με κόμματα και θεσμικούς φορείς. Λειτουργούμε αντιιεραρχικά και οριζόντια μέσα από συλλογικές διαδικασίες συνδιαμόρφωσης. Απορρίπτουμε τους κατεστημένους θεσμούς του φοιτητικού συνδικαλισμού (εκλογές Δ.Σ.) και τις πρακτικές του. Συνεκτικό μας στοιχείο η φοιτητική μας ιδιότητα χωρίς να ξεχνάμε ότι το πανεπιστήμιο δεν είναι ξεκομμένο από την υπόλοιπη καπιταλιστική κοινωνία.

Η ακαδημαική χρονιά στα πανεπιστήμια δεν ξεκίνησε αφού σε 8 από αυτά η κυβέρνηση αποφάσισε την απόλυση/διαθεσιμότητα 1349 συνολικά υπαλλήλων αφήνοντας πολλά από τα ιδρύματα με το μισό διοικητικό προσωπικό. Ακόμη και με βάση την αξιολόγηση του υπουργείου, οι εργαζόμενοι αυτοί όχι μόνο δεν πλεονάζουν, αλλά υπολείπονται των αναγκών των ιδρυμάτων. Επίσης, γνωρίζουμε ότι οι βίαιες απολύσεις εντάσσονται στο πλαίσιο της μειούμενης χρηματοδότησης στα ΑΕΙ των τελευταίων χρόνων, της συρρίκνωσης τους, της εισαγωγής λιγότερων φοιτητών και της παραχώρησης κερδοφόρων υπηρεσιών τους σε ιδιωτικά χέρια. Όλα αυτά, ας μην ξεχνιόμαστε, στο πλαίσιο συρρίκνωσης του υπερμεγέθους και άχρηστου δημόσιου τομέα. Παράλληλα, αυτή η κίνηση εκφράζει και μια βίαιη υποτίμηση της εργασιακής μας δύναμης, δημιουργώντας από τη μία ορδές ανέργων και από την άλλη φθηνότερους και με λιγότερα εργασιακά δικαιώματα εργαζομένους. Σε αυτή την συνθήκη, οι διοικητικοί υπάλληλοι αποφάσισαν να απεργήσουν και συνεχίζουν 5 εβδομάδες τώρα ενώ το ΕΚΠΑ και το ΕΜΠ έχουν βάλει λουκέτο με απόφαση συγκλήτου. Τα πανεπιστήμια πίσω από την βιτρίνα του «ναού της ακαδημαικής γνώσης» (ή για όλους «της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης») κρύβουν μια ζοφερή πραγματικότητα.

Παρ' ότι τα 2 μεγαλύτερα πανεπιστήμια της Αθήνας παραμένουν κλειστά, το Πάντειο άνοιξε σαν να μην συμβαίνει τίποτα. Πίσω από το συντριβάνι βέβαια, κρύβεται η ανύπαρκτη χρηματοδότηση, η υποτιμημένη εργασία των εργαζομένων, οι 12 διοικητικοί που τέθηκαν σε διαθεσιμότητα πέρυσι (και πόσοι άλλοι που θα απολυθούν με τον επόμενο «εξορθολογισμό»), οι εργολαβίες που βγάζουν κέρδη από τον καθαρισμό, την σίτιση και την στέγαση, οι φοιτητές που όσο πάει θα πληρώνουν όλο και περισσότερα για την φοίτηση τους από την τσέπη τους και μια παραγόμενη/παρεχόμενη γνώση που για την οποία τα έχουμε πει άλλες φορές και θα τα ξαναπούμε.

Τα μεταπτυχιακά των τμημάτων του Παντείου όμως ήταν μέχρι πρότινος δωρεάν και αυτό λόγω χαμηλότερου κόστους (λίγα εργαστήρια) όσο και πολιτικών συσχετισμών στους καθηγητές που αντιδρούσαν στην επιβολή διδάκτρων. Το δωρεάν βέβαια, είναι φαινομενικό μιας και το κόστος ανέβαινε από την φωτοτύπηση βιβλίων (ας πούμε γύρω στα 90 ευρώ το εξάμηνο πάνε στην τόνωση των γειτονικών βιβλιοπωλείων) αλλά ακόμα και από την αγορά κάποιων που δεν είχε η βιβλιοθήκη. Τώρα, με πρόφαση την ανικανότητα να καλυφθούν τα πάγια έξοδα των μεταπτυχιακών προγραμμάτων, αποφασίζεται από την σύγκλητο η επιβολή διδάκτρων με την ταμπέλα του κόστους εγγραφής της τάξεως των 500 ευρώ ετησίως (το μεταπτυχιακό είναι 2 χρόνια οπότε 1000 ευρώ!). Είναι πρόφαση, γιατί εντάσσεται σε μια στρατηγική (αυτή του «σχεδίου Αθηνά» και των προηγούμενων μεταρρυθμίσεων) με σκοπό την ύπαρξη λιγότερων φοιτητών/πελατών που θα πληρώνουν οι ίδιοι τις υπηρεσίες που τους παρέχονται και όχι το κράτος. Για αυτό και η μείωση χρηματοδότησης, η μείωση εισακτέων, η παραχώρηση σε ιδιώτες της σίτισης, της στέγασης, της παροχής σημειώσεων. Το κόστος φοίτησης, άμεσο και έμμεσο, καθιστά αδύνατο για τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα να καλύψουν τα φοιτητικά τους έξοδα, αποκλείοντας τα άμεσα ή έμμεσα από την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Αν και προπτυχιακοί τα δίδακτρα στα μεταπτυχιακά μας αφορούν άμεσα. Γιατί αργά ή γρήγορα και εμείς θα θελήσουμε ή θα αναγκαστούμε από τις συνθήκες να κάνουμε ένα μεταπτυχιακό. Γιατί αν αφήσουμε να μπουν δίδακτρα τα 500 ευρώ θα γίνουν 1000 και εκτός αυτού θα ανοίξει ο δρόμος για δίδακτρα και στο προπτυχιακό. Γιατί ήδη φοιτητές και εργαζόμενοι έχουν δώσει κατακερματισμένες μάχες χωρίς να σκέφτονται την ταξική θέση και συμφέροντα τους και έχασαν..

Ο πιο σημαντικός αγώνας που διεξάγεται αυτή τη στιγμή και μας αφορά άμεσα είναι αυτός των διοικητικών εργαζομένων σε ΕΚΠΑ και ΕΜΠ. Δεν είναι ούτε φοιτητές, ούτε από το Πάντειο αλλά ο αγώνας αυτός είναι και ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ και πρέπει να νικήσει. Εκτός του ότι ξέρουμε ότι αύριο μεθαύριο οι εργαζόμενοι στο Πάντειο θα βρεθούν στην ίδια θέση, δεν έχουμε και αυταπάτες για το δικό μας μέλλον. Όσο οι αγώνες βγαίνουν χαμένοι τόσο πιο σίγουροι είμαστε ότι θα πουλάμε την δική μας υποτιμημένη εργασία, φτηνά και χωρίς δικαιώματα. Συνολικά 897 υπάλληλοι και από τα 2 ιδρύματα απολύονται. Ευτυχώς όμως δεν αντιδρούν παθητικά αλλά έχουν δημιουργήσει μια ενεργή κοινότητα αγώνα μαζί με φοιτητές και αλληλέγγυους και ζητάνε την ενεργή στήριξη μας. Έτσι, αυτό που χρειάζονται εκτός από την δεδομένη αλληλεγγύη μας είναι η στήριξη και η σύνδεση του αγώνα τους με αγώνες που εμείς οφείλουμε να ξεκινήσουμε.

Δεν μπορούμε να μένουμε αμέτοχοι κοιτώντας την αστική δημοκρατία και τους πολιτικούς διαχειριστές της να μας υποτιμούν όλο και περισσότερο. Η απάντηση μας δεν πρέπει να προσκολλάται σε θεσμούς που το ίδιο το κράτος καταπατά, δεν πρέπει να ψάχνει συναίνεση με τους κυρίαρχους (ούτε καν στο πρόσωπο πρυτάνεων) και δεν πρέπει να είναι συντεχνιακή. Ας αναγνωρίσουμε επιτέλους τα κοινά ταξικά μας συμφέροντα και από τα κάτω να οργανώσουμε δομές και αγώνες χωρίς τις διαμεσολαβήσεις των αφεντικών με διάφορες μάσκες και ρόλους. Οι ακηδεμόνευτοι αγώνες ακόμα και όταν είναι μερικοί (πχ αγώνας για το μπλοκάρισμα των διδάκτρων) μπορούν να συνδεθούν μεταξύ τους, να δημιουργήσουν πραγματικές σχέσεις αλληλεγγύης και να νικήσουν. Να χτίσουμε ενεργές κοινότητες αγώνα φοιτητών/εργαζομένων σε όλες τις σχολές επιδιώκοντας τη διαμόρφωση κατάλληλων συνθηκών για τη μακροπρόθεσμη συγκρότηση πανεκπαιδευτικού κινήματος.

Όλα τα παραπάνω αποτελούν την δική μας ανάλυση. Δεν απαιτούμε από το σώμα της συνέλευσης να συμφωνήσει στο 100% του πολιτικού μας λόγου. Ακριβώς για αυτό και δεν θέλουμε να «καπελώσουμε» κανέναν, αφού αναγνωρίζουμε ότι η ΓΣ με την μορφή που έχει σήμερα, δεν είναι γόνιμο έδαφος όχι απλά για συνδιαμόρφωση αλλά ούτε καν για πολιτική αντιπαράθεση. Ζητάμε την ψήφιση των προτάσεων που απορρέουν από τον παραπάνω λόγο χωρίς την ψήφιση της ίδιας της ανάλυσης μας. Η διαδικασία της συνδιαμόρφωσης πρέπει να γίνεται στην ανοιχτή συνέλευση που θα ακολουθεί και όπου επί ίσοις όροις μπορεί να παραχθεί ο λόγος των συμμετεχόντων.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΠΑΝΤΕΙΟΥ
epp.espivblogs.net

Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΩΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΛΗΨΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Η Γενική Συνέλευση αποτελεί μέχρι στιγμής τη μοναδική διαδικασία λήψης αποφάσεων απ'όλο το φοιτητικό σώμα που παρακάμπτει το Διοικητικό Συμβούλιο(ΔΑΠ,ΠΑΣΠ,ΠΚΣ,ΕΑΑΚ,ΑΡΕΝ), δηλαδή μια διαδικασία δυνάμει αμεσοδημοκρατική. Επομένως,θεωρούμε ότι η συμμετοχή των φοιτητών/φοιτητριών σε αυτήν κρίνεται αναγκαία.

ΤΑ ΚΑΚΩΣ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΚΑΙ Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΤΑΣΗ

Στο Πάντειο, η διαδικασία αυτή που συγκαλείται σε βάση ευκαιριακή, είναι, κατά κύριο λόγο, δυσλειτουργική και αποθαρρυντική για την πλειονότητα των παρευρισκομένων. Εννιά τμήματα (σε κάποιες περιπτώσεις παραπάνω απο 1000 άτομα) καλούνται να πάρουν απόφαση όχι συμμετέχοντας και συνθέτοντας αλλά αποδεχόμενα το ρόλο του ακροατή και οπαδού.

Οι κάθε λογής κομματικές παρατάξεις βρίσκονται αυθαίρετα στη θέση του διαχειριστή της κατάστασης, προσφέροντας "διεξόδους".Αφ'ενός συντονίζοντας την όλη λειτουργία εξαρχής πάνω στο προεδρείο (αφού αναθέσουν σε κάποιον δικό τους το ρόλο του συντονιστή) και αφ'ετέρου βάσει της αγωνιστικής ρητορείας τους κατεβάζοντας πλαίσιο λόγου. Αυτό συνιστά τη κομματική τους γραμμή στην εκάστοτε συγκυρία μαζί, φυσικά, με όλο το πολιτικό τους πρόγραμμα. Εν ολίγοις,αν επιθυμείς να παρθεί οποιαδήποτε απόφαση καλείσαι να συναινέσεις αφού "αυτοί ξέρουν".Το πλαίσιο λόγου, με τη μορφή και τη χρήση που του έχει δοθεί μέχρι στιγμής, καπελώνει την οποιαδήποτε συμμετοχή των φοιτητών μιας και μετά τη ψήφιση του αναγνωρίζεται ως η μόνη θεωρητική βάση πίσω από οποιαδήποτε δράση μετά το πέρας της συνέλευσης.

Μετά από τη συμμετοχή στη Γενική Συνέλευση και αντιμετωπίζοντας τις παραπάνω προβληματικές κρίναμε σημαντική την ενίσχυσή τους με ένα νέο τρόπο λήψης αποφάσεων πιο συμβατό με εμας αλλά και πιο γόνιμο για τη πολύπλευρη συμμετοχή όλων στη βάση της συνδιαμόρφωσης. Με βάση τα παραπάνω αποφασίσαμε να «κατεβαίνουμε» στις Γενικές Συνελεύσεις με προτάσεις και όχι πλαίσια, αρνούμενοι αφενός τον περιοριστικό χαρακτήρα τους, κι αφετέρου ανοίγοντας το δρόμο στους υπόλοιπους φοιτητές που δεν είναι οργανωμένοι να αποφασίζουν με τη μεγαλύτερη δυνατή ελευθερία,διατυπώνοντας στο σώμα της συνέλευσης και τις δικές τους προτάσεις!

Ως Ελευθεριακή Παρέμβαση Παντείου,στοχεύουμε σε διαδικασίες αμεσοδημοκρατικές κι αδιαμεσολάβητες,σε συνελεύσεις, δηλαδή,όπου οι αποφάσεις είναι προϊόν συνδιαμόρφωσης κι ενεργής συμμετοχής των φοιτητών. Δίνουμε,λοιπόν ,ιδιαίτερο βάρος σε μια ανοιχτή διαδικασία που προκύπτει μετά τη Γενική Συνέλευση, η οποία και θα ενσαρκώνει επακριβώς τη λογική συνδιαμόρφωσης δράσεων και λόγου που ενστερνιζόμαστε.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

ΠΑΝΤΕΙΟΥ

epp.espivblogs.net